

савол

Оё метавонед ба ман номҳои китобҳоеро, ки дар бораи зиндагиномаи паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ва тарзи муносибати ӯ дар зиндагӣ — бо оила, ҳамсарон ва саҳобагон (Аллоҳ аз ҳамаи онҳо хушнуд бод) — сухан мегӯянд, пешниҳод намоед?

Ҷавоби муфассал

Аввал:

Сухан рондан дар бораи сирати паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ва зиндагии даъватӣ, ҷиҳодӣ ва оилавии ӯ аз ҷумлаи мавзӯҳои ҳамаҷиҳа, ки дилҳоро ба худ ҷалб мекунад, зеро ҳаёти ӯ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) саршор аз ҷанбаҳои дурахшон ва ахлоқи комил буд, ки қалам аз навиштани он оқиз мемонад ва забон аз ифодаи он нотавон мегардад. Аммо барои мо басанда аст он чӣ Аллоҳ таъоло дар ситиши ӯ фармудааст:

وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ

سورة القلم: ٤

«**Ва яқинан ту ахлоқи бисёр наку ва волое дорӣ**». (Сураи Қалам: 4).

Паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) соҳиби ахлоқи бузург буд — ҳам бо аҳли хонаводааш, ҳам бо ёронаш ва ҳатто бо душманонаш.

Дуввум:

Донишмандон (Аллоҳ таъоло онҳоро раҳм кунад) аз замонҳои қадим то имрӯз китобҳои бисёре дар баёни сирати поқ хушбӯи ӯ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) таълиф намудаанд. Дар он китобҳо аз сирати ӯ (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) бо ёронаш, бо аҳли хонаводаву ҳамсарон, бо ҳамсоягон ва ҳатто бо душманонаш сухан гуфтаанд, инчунин

ғазваҳояшро, ки анҷом додааст ва вафоташро (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) низ баён кардаанд.

Ба аз ҷумлаи ин таълифот:

- 1- "Сирату Ибни Ҳишом" (Аллоҳ ӯро раҳм кунад).
- 2- "Зоду-л-маъод"-и Ибни Қаййими Қавзӣ (Аллоҳ ӯро раҳм кунад).
- 3- "Ар-Раҳиқу-л-махтум"-и Муборакфурӣ (Аллоҳ ӯро раҳм кунад).
- 4- "Мухтасару-с-сира"-и Шайх Муҳаммад ибни Абдулваҳҳоб (Аллоҳ ӯро раҳм кунад).
- 5- "Ҳоза-л-ҳабибу ё муҳибб"-и Абубакри Қазоирӣ (Аллоҳ ӯро ҳифз кунад).
- 6- "Ас-сирату-н-набавияту дурусун ва ғибар"-и Сибоъӣ (Аллоҳ ӯро раҳм кунад).
- 7- "Ас-сирату-н-набавияту-с-саҳиҳа"-и Акрам Зиё Ал-Умарӣ (Аллоҳ ӯро ҳифз кунад).

Аллоҳ донотар аст.